

A BUKOTT ANGYALOK.

ZOLNAI BÉLÁNAK.

Szemükben még az isteni egeknek
Visszfénye csillog egyre elhalóbban,
Fülüikben még zsong a kerubseregnek
Örök dalából egy sor. Lenn a porban
Még emlékeznek tündöklő napokra
Melyek mögöttük zengve elmaradtak,
Mint az álomderűs mennyei pompa,
Mitől mindig ragyog az égi ablak.
Most hullanak hidegbe és sötétbe,
Mindég mélyebbre, néma dachban égve
És arcukat kezükkel eltakarják,
Mert látni Őt már többé nem akarják,
Az éj kell nekik, a világtalan,
Melynek szívékben komor mása van.

(Szeged.)

JUHÁSZ GYULA.

SZIMPOZION.

LÁZÁR MIKLÓSNAK.

Valahol lenni kell egy lakomának,
Hová hivatalos, kit ideleenn
Halálba lüszött az éhség, a bánat
A reménytelen szerelem.

Valahol lenni kell egy palotának,
Hová bejáratos, kit ideleenn
Minden örömből és fényből kizártak
S elhullt a rögös útfelén.

Valahol lenni kell egy orgonának,
Melyen majd egyszer befejezhetem
A dallamot, mely itt halálba bágyadt
S amely az életem nekem!

(Szeged.)

JUHÁSZ GYULA.